

Sygn. akt IV CSK 116/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. O.
przeciwko T. Spółce Partnerskiej w B.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 4 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 200/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 180
(sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J.O. wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 4 lipca 2014 r. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na pierwszą ze wskazanych przyczyn kasacyjnych wymaga sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawienia własnego stanowiska oraz wykazania konieczności usunięcia poważnych i nasuwających się, w związku ze stanowiskiem zajętym przez Sąd drugiej instancji, wątpliwości prawnych w celu rozstrzygnięcia sprawy. Wywód skarżącego powinien być zbliżony przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Wskazane przez skarżącego istotne zagadnienia prawne dotyczą charakteru prawnego art. 100 k.s.h., wykładni art. 6 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie

ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentystry (Dz.U. z 2005 roku, Nr 175, poz.1461) oraz charakteru prawnego decyzji administracyjnej o skreśleniu lekarza z rejestru lekarzy odbywających specjalizację.

Wypełnienie przez skarżącego obowiązku wskazania okoliczności uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach przytoczonych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia określonego zagadnienia prawnego, ale także wadliwość przyjętego przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym orzeczeniu rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji i opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Nie zachodzi w istocie potrzeba wypowiedzi Sądu Najwyższego w zakresie przedstawionych przez powoda zagadnień prawnych. Sąd Apelacyjny skupił się na istotnym dla wyniku sprawy zagadnieniu ważności paragrafu 14 umowy partnerskiej i dokonał jej obszernej analizy nie tylko z punktu widzenia art. 100 k.s.h., ale przede wszystkim w kontekście art. 353¹ k.c. dotyczącego swobody umów; naruszenia tego przepisu skarżący nie zarzucił w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. W sprawie nie chodzi o utratę przez powoda jako partnera uprawnień do wykonywania zawodu lekarza, lecz o brak szczególnych kwalifikacji niezbędnych do realizowania umów zawieranych przez spółkę z Narodowym Funduszem Zdrowia. Nie ma znaczenia dla wyniku sprawy, w świetle poczynionych przez Sąd drugiej instancji wiążących Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ustaleń faktycznych, a także w świetle przedstawionej przez ten Sąd argumentacji prawnej, kwestia charakteru prawnego decyzji administracyjnej o skreśleniu lekarza z rejestru lekarzy odbywających specjalizację. Skarżący nie wskazał także przekonująco we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na argumenty przemawiające za wadliwością wykładni i zastosowania przez Sąd Apelacyjny art. 6 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz ustawy

o zawodzie lekarza i lekarza dentysty (Dz.U. z 2005 roku, Nr 175, poz. 1461)
w ustalonym w sprawie stanie faktycznym.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

I.n